

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.M., zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň,** o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 05. 10. 2015, č. j. DSH/10778/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkové oddělení ze dne 22.6.2015, sp. zn. PO 11930/2014, přest. č. 433/2014/PD, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to pro porušení § 6 odst. 12 téhož zákona, za který mu byla uložena sankce pokuty ve výši 1.500,-Kč a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč.

V podané žalobě žalobce nejprve konstatoval, že mezi ním a žalovaným nepanuje spor o průběhu skutkového děje rozhodného dne, tedy dne 26. 11. 2014, kdy se měl žalobce

dopustit protiprávního jednání. Tohoto dne byl žalobce zastaven hlídkou policie ČR, kdy jej zasahující policista vyzval k „*předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla*“, kdy na tuto výzvu žalobce nepředložil řidičský průkaz. Tyto skutečnosti žalobce považuje za nesporné a jako takové je podle žalobce netřeba dále dokazovat. Žalobce však namítal, že rozhodného dne u sebe měl řidičský průkaz a nepředložil ho z toho důvodu, že k předložení nebyl vyzván.

Dle názoru žalobce je podstatou sporu, zda může být vyvozována odpovědnost za přestupek v případě, kdy řidič motorového vozidla nepředloží řidičský průkaz, který má u sebe, aniž by k jeho předložení byl zasahujícím policistou výslovně vyzván, resp. zda výzva policisty formulovaná slovy: „*Předložte doklady potřebné k řízení a provozu vozidla*“, je dostatečně určitá a srozumitelná pro dosažení toho účelu, že vyzývané osobě musí být bez zbytečných pochybností jasné, že má na tuto předložit řidičský průkaz.

Žalobce dále uváděl, že k porušení ustanovení § 6 odst. 12 silničního zákona je nezbytné, aby řidič byl vyzván jmenovitě k předložení dokladů uvedených § 6 odst. 8 silničního zákona. V případě výzvy policisty k předložení řidičského oprávnění, se z hlediska právní teorie jedná o faktický pokyn. Faktický pokyn je správním aktem, ve smyslu *sensu lata*, kdy jako takový musí splňovat obecné náležitosti správního aktu. Faktický pokyn tak musí být jasný, přesný, dostatečně určitý a srozumitelný. Faktický pokyn ve znění: „*Předložte doklady potřebné k řízení a provozu vozidla*“ nesplňuje náležitosti správního aktu (*sensu lata*), kdy z něho nelze jasně, přesně a dostatečně srozumitelně dovodit skutečnost, jaké doklady mají být předloženy. Žalobce nerozporuje, jaké doklady má mít řidič motorového vozidla u sebe dle § 6 odst. 8 silničního zákona. Pouze uvádí, že § 6 odst. 12 musí být vykládán v tom smyslu, že výzva musí směřovat k předložení konkrétního dokladu resp. dokladů uvedených v § 6 odst. 8 silničního zákona, v opačném případě je neurčitá a nesrozumitelná. Policista není automaticky povinen kontrolovat, zda řidič u sebe má všechny doklady potřebné k řízení a provozu motorového vozidla, kdy se v rámci kontroly může zaměřit pouze na kontrolu některých, zákonem předvídaných dokladů. Náležitosti faktického pokynu mohou být *per analogiam* dovozeny z náležitostí správního aktu ve smyslu *sensu stricto*, tedy rozhodnutí. Tato analogie musí být označena jako přípustná, jelikož je ve prospěch pachatele. V případě, že rozhodnutí není dostatečně určité a srozumitelné, má tento nedostatek za následek jeho nicotnost dle § 77 a násl. správního řádu. Případná nicotnost rozhodnutí má ty důsledky, že se o rozhodnutí vůbec nejedná (jedná se o tzv. nulitní rozhodnutí). Nicotnost rozhodnutí má účinky *ex tunc*, kdy od samého počátku se o rozhodnutí vůbec nejedná, kdy tato skutečnost se případným rozhodnutím pouze deklaruje. Tento závěr můžeme analogicky dovodit i pro případ faktického pokynu. Pokud je faktický pokyn nesrozumitelný a neurčitý, jedná se o faktický pokyn nulitní, tedy o faktický pokyn se vůbec nejedná. *De iure* tak k uskutečnění faktického pokynu vůbec nedošlo.

Předpokladem § 6 odst. 12 silničního zákona je výzva policisty. Pokud tato výzva není učiněna, nemůže řidič motorového vozidla ustanovení § 6 odst. 12 silničního zákona porušit. Výzva zasahujícího policisty nebyla dostatečně určitá a srozumitelná a jako taková byla nulitní. K výzvě tedy *de iure* nedošlo. Žalobce se nemohl dopustit přestupku tím, že by porušil ustanovení § 6 odst. 12 silničního zákona, jelikož k předložení dokladů nebyl vůbec vyzván. Žalobce konstatoval, že nezní-li výzva konkrétně k předložení řidičského průkazu, ale obecně

k předložení dokladů potřebných k řízení motorového vozidla, pak nelze jednoznačně posoudit, zda řidičský průkaz nebyl předložen proto, že jej řidič při řízení u sebe nemá, nebo proto, že nevěděl, že řidičský průkaz je „*dokladem potřebným k řízení motorového vozidla*“. Samotná neznalost § 6 odst. 8 silničního zákona nemůže zakládat naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, spočívající v tom, že řidič „na výzvu policisty nepředloží řidičský průkaz“, neboť tato výzva nebyla dána. Pojem „doklady potřebné k řízení motorového vozidla“ není žádným právním předpisem definován. Jde o pouhou policejní „hantýrku“, nikoli o pojem, který by žalobci mohl být z právního předpisu znám. V tomto směru pak nemůže být relevantní ani úvaha správního orgánu o tom, že žalobce, kterému musí být právní předpisy jako řidiči motorového vozidla známy, neboť je řidič, měl vědět, že je povinen předložit policistovi řidičský průkaz. Takovou povinnost však zákon nestanoví. Zákon nestanoví povinnost řidiče předat automaticky při silniční kontrole řidičský průkaz. Zákon stanoví, že řidič je povinen řidičský průkaz předložit na výzvu policisty, která neexistovala, neboť byla neurčitá, protože pojem „doklady potřebné k řízení vozidla“ není žádným právním předpisem stanoven. Ostatně, už ze samotného jazykového výkladu výzvy, nemůže být „řidičský průkaz“ dokladem, neboť je průkazem. Ze shora uvedených důvodů měl žalobce za to, že správní orgány nesprávně posoudily právní otázku, zda žalobce byl řádně vyzván k předložení řidičského průkazu. Žalobce má za to, že nemůže být sankcionován za „nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty“, když policista žalobce k předložení řidičského průkazu nevyzval.

Žalobce dále proti napadanému rozhodnutí brojil námitkou, že jeho výrok je neurčitý a samotné rozhodnutí je z tohoto důvodu nesrozumitelné a jako takové musí být zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný vydal napadané rozhodnutí dne 5. 10. 2015. V této době již nabyla účinnost novela zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb. (s účinností od 1. 10. 2015), která nově formulovala náležitosti výroku rozhodnutí. Ustanovení § 77 nově stanovuje náležitosti výroku rozhodnutí, kdy výrok rozhodnutí má nově obsahovat, mimo jiné, i uvedení formy zavinění protiprávního jednání. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však ve svém výroku formu zavinění protiprávního jednání neuvádělo. Jelikož žalovaný vydal napadané rozhodnutí již za účinnosti současné právní úpravy, měl výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souvislosti s tímto nově stanoveným zákonným kritériem sám změnit, popřípadě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v této souvislosti zrušit. Odvolací správní orgán obecně rozhoduje podle stavu právní úpravy účinné v době vydání svého rozhodnutí. V době vydání napadaného rozhodnutí účinná právní úprava stanovovala náležitosti výroku rozhodnutí, kdy tato právní úprava nebyla dodržena. Žalovaný tak měl vycházet s účinného znění zákona, které stanovuje uvést ve výroku rozhodnutí obligatorně i formu zavinění. Z hlediska uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí lze ostatně konstatovat, že tuto povinnost měl již správní orgán prvního stupně. Pravdou je, že tehdejší právní úprava tuto náležitost výroku rozhodnutí výslovně nestanovovala, tato náležitost výroku rozhodnutí však mohla být dovozena cestou analogie s trestním řádem, který ve svém ustanovení § 120 odst. 3 stanovuje náležitosti výroku rozsudku, kdy mimo jiné toto ustanovení stanovuje, že výrok rozsudku má obsahovat i uvedení všech zákonných znaků trestného činu. Zavinění je obligatorním znakem subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu, kdy skutková podstata trestného činu je obligatorním znakem trestného činu samotného. V této souvislosti výrok rozsudku o trestném činu obligatorně musí stanovovat formu zavinění. Na základě této analogie můžeme dojít k závěru, že již správní orgán prvního

stupně měl formu zavinění ve výroku svého rozhodnutí uvést. Toto tvrzení je potvrzeno i následnými kroky zákonodárce, který přijal právní úpravu, která tuto náležitost výroku rozhodnutí výslovně zmiňuje. Zákonodárce tedy očividně posuzoval za nutné předejít případným sporům dovozovaných právě na základě analogie s trestním řádem a náležitosti výroku rozhodnutí co do uvedení formy zavinění výslovně zakotvit. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak nesplňovalo všechny zákonem stanovené požadavky, kdy výrok rozhodnutí neobsahoval formu zavinění protiprávního jednání. Žalovaný pak na tento nedostatek ve svém rozhodnutí nijak nereagoval navzdory tomu, že již nabyla účinnosti právní úprava, která výslovně náležitosti výroku rozhodnutí co do stanovení formy zavinění upravovala.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný setrval na své argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí. Považoval za nedůvodnou námitku žalobce, že k porušení § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu je nezbytné, aby byl řidič vyzván jmenovitě k předložení dokladů uvedených v ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, a že faktický pokyn policisty ve znění: „*Předložte doklady potřebné křížení a provozu vozidla*“ nesplňuje náležitosti správního aktu a taková výzva je neurčitá a nesrozumitelná. Žalovaný dále uvedl, že žalobce shora uvedené namítal již v nalézacím řízení, přičemž s touto námitkou se správní orgán I. stupně náležitě vypořádal na straně 5. rozhodnutí. Žalovaný se s touto argumentací plně ztotožnil a na rozdíl od žalobce považoval formulaci výzvy ze strany policistů za dostatečně jasnou a určitou. Ze svědecké výpovědi policisty M. navíc vyplývá, že na jeho výzvu formulovanou výše uvedenými slovy, předložil žalobce občanský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Řidičský průkaz dle svědka, jehož věrohodnost nemá žalovaný důvod zpochybňovat, žalobce nepředložil s tím, že si jej zapomněl doma. Z výpovědi svědka tedy jednoznačně vyplývá, že sám žalobce uvedl důvod, proč řidičský průkaz nepředložil. Je tedy více než logické, že pokud by žalobce nevěděl, jak tvrdí, že řidičský průkaz je dokladem potřebným k řízení, jen těžko by se snažil vysvětlit důvod, proč jej nemá u sebe. Z výpovědi svědka je tedy zcela zřejmé, že žalobce obsah výzvy, kterou policista vůči němu učinil, mu byl zcela jasný a jeho argumentace nemůže uspět. Žalovaný měl za to, že žalobce byl policisty k předložení řidičského průkazu řádně vyzván a tato skutečnost byla v řízení prokázána. Vyvození jeho odpovědnosti za přestupek bylo zcela na místě. Žalovaný dále uváděl, že napadeným rozhodnutím rozhodoval o odvolání odvolatele, tedy nikoli o jeho vině a sankci za přestupek. Zákonnost úkonů správního orgánu se posuzuje podle právní úpravy platné v době, kdy byly úkony činěny. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 22. 6. 2015, tedy v době, kdy forma zavinění nebyla stanovena jako obligatorní součást výroku rozhodnutí. Odvolací správní orgán může změnit výrok rozhodnutí pouze tehdy, pokud je nesprávný nebo nezákonný. Vzhledem k tomu, že tomu tak nebylo, žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Výrok rozhodnutí správního orgánu splňoval všechny požadavky, které na něj byly kladeny tehdy účinným ustanovením § 77 zákona o přestupcích. Žalovaný má za to, že užití analogie s trestním řízením není na místě, neboť správní řád a zákon o přestupcích obsahují komplexní úpravu týkající se výroku rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 26. 11. 2014, č. j. KRPP-191492/PŘ-2014-030112, z něhož vyplývá, že téhož dne ve 21:10 hod v obci Staňkov žalobce, jakožto řidič vozidla zn. BMW, RZ: ... neměl při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz a tento hlídce Policie ČR nepředložil. Dále jsou součástí správního spisu protokoly o výpovědi svědků, a to prap. M.M. a prap. V.P., kterým byl žalobce přítomen. Prap. M. vypověděl, že dne 26. 11. 2014 ve večerních hodinách společně s prap. P. vykonával dohled nad silničním provozem. Na stanovišti u společnosti AGRO, předepsaným způsobem zastavili vozidlo žalobce. Prap. M. jej vyzval k předložení dokladů. Žalobce předložil občanský průkaz, ORV a zelenou kartu. Řidičský průkaz nepředložil s tím, že tento doklad zapomněl doma. K otázce zástupce žalobce prap. M. uvedl, že žalobce vyzval k předložení dokladů slovy: „Předložte doklady předepsané k řízení a provozu vozidla“. Prap. P. při své výpovědi shodě jako prap. M. konstatoval, že vozidlo řidiče bylo zastaveno před společností AGRO Staňkov. Žalobce na výzvu jeho kolegy nepředložil řidičský průkaz. K otázce zástupce žalobce uvedl, že žalobce požádali o předložení dokladů výzvou k předložení předepsaných dokladů, které je řidič povinen u sebe mít při řízení vozidla podle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Dne 22. 6. 2015 bylo vydáno **rozhodnutí správního orgánu I. stupně** ve věci samé a v odůvodnění správní orgán konstatoval, že skutková podstat přestupku byla nepochybně naplněna. Oba svědci potvrdili, že žalobce byl při silniční kontrole vyzván k předložení dokladů, přičemž požadované doklady předložil, vyjma řidičského průkazu. Dále uvedl, že žalobce jako řidič motorového vozidla na pozemní komunikaci, tedy držitel řidičského oprávnění, je povinen znát ustanovení právních norem upravující pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích, je tedy povinen vědět, že musí při řízení u sebe mít řidičský průkaz a ten musí na výzvu předložit.

Žalovaný poté v **odůvodnění napadeného rozhodnutí** uvedl, že po důkladném přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu a na jeho podkladě byl vyvozen logický závěr o zavinění přestupku žalobcem. Odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí dle žalovaného poskytuje skutkovou a právní oporu výroku napadeného rozhodnutí.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Soud nepřisvědčil tvrzením žalobce, že výzva formulovaná policistou k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla nebyla dostatečně určitá a srozumitelná pro dosažení jejího účelu, a tedy nebylo z ní bez zbytečných pochybností jasné, že na tuto měl

žalobce předložit řidičský průkaz, a že řidič by měl být k předložení dokladů uvedených v § 6 odst. 8 zákona o silniční dopravě vyzván jmenovitě, neboť v případě výzvy policisty se jedná o faktický pokyn, který je správním aktem a jako takový musí splňovat obecné náležitosti správního aktu a musí být jasný, přesný, dostatečně určitý a srozumitelný. Podle § 6 odst. 8 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2014, musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu. Podle § 6 odst. 12 věty první téhož zákona je řidič motorového vozidla na výzvu policisty nebo vojenského policisty povinen předložit doklady podle § 6 odst. 8 a 9 zákona o silničním provozu policistovi ke kontrole. Z provedených výpovědí zasahujících policistů je zřejmé, že po zastavení vozidla žalobce, jej prap. M. vyzval slovy „Předložte doklady předepsané k řízení a provozu vozidla“. Žalobce nerozporoval ani v řízení před správními orgány a ani v podané žalobě, že byl k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla policistou vyzván. Dle názoru soudu formulace použitá prap. M. při provádění silniční kontroly za účelem zjištění, zda řidič, resp. žalobce má u sebe doklady předepsané v § 6 odst. 8 silničního zákona byla srozumitelná, jasná a určitá, a to tak, aby žalobce, který je řidičem motorového vozidla a je povinen znát normy upravující pravidla provozu na pozemních komunikacích věděl, jaké doklady má zasahujícím policistům předložit. Z ustanovení § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu ani z jiné normy nevyplývá, že by policisté při výzvě k předložení dokladů uvedených v § 6 odst. 8 téhož zákona měli řidiči jmenovitě uvádět, jaké doklady má daný řidič ke kontrole předložit. Řidič je s ohledem na § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu povinen vědět, jaké doklady musí mít u sebe při řízení motorového vozidla. Soud dále poukazuje na skutečnost, že žalobce ačkoliv podle svých slov nevěděl, že má na výzvu policisty předložit řidičský průkaz, neboť výzva byla pro něj nesrozumitelná a neurčitá, a nebyl o něj jmenovitě požádán, tak na výzvu „Předložte doklady předepsané k řízení a provozu vozidla“, bez jakýchkoliv pochybností předložil technický průkaz vozidla a doklad o pojištění odpovědnosti, tedy doklady, které zákon výslovně uvádí v § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, i když k jejich předložení byl vyzván také pouze shora uvedenou výzvou a nikoliv jmenovitě. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že výzva policisty prap. M. „Předložte doklady předepsané k řízení a provozu vozidla“, byla dostatečně určitá, jasná a srozumitelná, kdy má soud za to, že jí žalobce porozuměl a věděl, jaké doklady jsou po něm požadovány. Dle názoru soudu žalobce řidičský průkaz nepředložil, neboť jak sám při kontrole uvedl, tento při sobě neměl, jelikož jej zapomněl doma. Tvrzení žalobce, že řidičský průkaz měl při kontrole u sebe a nepředložil jej s tím, že k jeho předložení nebyl vyzván, neboť k výzvě k jeho předložení vůbec nedošlo, soud nepřisvědčil, neboť má za prokázané, že výzva ze strany zasahujícího policisty byla, jak již uvedl shora, srozumitelná a jasná a žalobce měl povinnost na tuto výzvu předložit veškeré doklady, jenž musí mít u sebe při řízení motorového vozidla ve smyslu § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Soud má shodně s žalovaným za prokázané, že došlo k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku, z něhož byl žalobce shledán vinným.

Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobce, že výrok napadeného rozhodnutí je neurčitý a napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nesrozumitelné. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 5. 10. 2015, tedy v době, kdy již nabyla účinnosti novela zákona o přestupcích, která nově mezi náležitosti výroku rozhodnutí zařadila i formu

zavinění a vzhledem k tomu měl žalovaný výrok prvoinstančního rozhodnutí změnit, popř. v této souvislosti zrušit, neboť ten formu zavinění neobsahoval. K této námitce soud uvádí, že § 77 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 upravoval, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). V souladu s tímto znění bylo správním orgánem I. stupně vydáno dne 22. 6. 2015 prvoinstanční rozhodnutí. Dne 1. 10. 2015 nabyt účinnosti zákon č. 204/2015, kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „novela zákona o přestupcích“), která v čl. I v bodě 25 stanovila, že v § 77 se za slova „vyslovení viny,“ vkládají slova „formu zavinění,“. Podle čl. II bodu 1 přechodných ustanovení novely zákona o přestupcích se řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. S ohledem na shora uvedené je tedy pravdou, jak uvádí žalobce, že novela zákona o přestupcích nově zařadila mezi náležitosti výroku rozhodnutí podle tohoto zákona formu zavinění, kdy tato nabyla účinnosti před dnem vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Dále soud souhlasí i s tvrzením žalobce, že odvolací správní orgán rozhoduje podle stavu právní úpravy účinné v době vydání svého rozhodnutí. Ovšem právě s ohledem na shora citované přechodné ustanovení této novely, žalovaný nebyl povinen tuto novelu při svém rozhodování zohlednit, neboť tato se nevztahovala na doposud pravomocně neskončená řízení, kterým bylo právě i řízení žalobce. Žalovaný tak správně postupoval při svém rozhodování podle zákona účinného před dnem nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích.

Soud shledal neopodstatněnou i žalobní námitku, že správní orgán I. stupně měl povinnost uvést ve výroku svého rozhodnutí formu zavinění, ačkoliv tehdejší úprava tuto náležitost neupravovala, neboť tato náležitost měla být dovozena cestou analogie s trestním řádem. Jak již soud uvedl shora, úprava účinná ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí neobsahovala ve vztahu k náležitostem výroku rozhodnutí podle § 77 zákona o přestupcích povinnost uvádět ve výroku také formu zavinění. Pokud správní orgán tedy do výroku neuvedl, jakou formou zavinění žalobce přestupek spáchal, nepostupoval v rozporu se zákonem, neboť nebyl povinen tuto náležitost uvést. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že povinnost uvést formu zavinění měl správní orgán i s ohledem na následné kroky zákonodárce, který na základě shora citované novely tuto náležitost do § 77 zákona o přestupcích začlenil. Dle důvodové zprávy k předmetné novele měl sice zákonodárce za to, že je nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně. Nicméně při poukazu na předchozí právní úpravu konstatoval, že: „*V případě přestupků, které je možné spáchat i z nedbalosti, nebylo ve výroku rozhodnutí třeba uvádět, zda byl konkrétní přestupek spáchán z nedbalosti či úmyslně. Byl-li takovýto přestupek spáchán úmyslně, správní orgán pouze přihlížel k této skutečnosti při určení druhu a výměry sankce. Úmyslná forma zavinění se ve výroku uvádí jen u přestupků, u nichž je tato forma zavinění vyžadována.*“ I když podle názoru zákonodárce bylo nezbytné, aby náležitostí výroku rozhodnutí podle zákona

o přestupcích v budoucnu byla i forma zavinění, nelze na základě toho dovozovat, že správní orgán měl do výroku prvoinstančního rozhodnutí začlenit formu zavinění, bez toho aniž by tato náležitost byla zákonem vyžadována. Prvoinstanční rozhodnutí tedy bez toho aniž by v jeho výroku byla uvedena forma zavinění, splňovalo veškeré zákonem stanovené požadavky a bylo vydáno v souladu s účinnou právní úpravou a splňovalo veškeré náležitosti stanovené v § 77 zákona o přestupcích.

Pro úplnost soud uvádí, že dne 2. 9. 2016 žalobce zaslal soudu repliku k vyjádření žalované. S ohledem na to, že soudem bylo o meritu věci rozhodnuto již dne 26. 8. 2016, soud k tvrzení uvedeným v replice již nepřihlížel.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 26. srpna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová